

A csend szavai

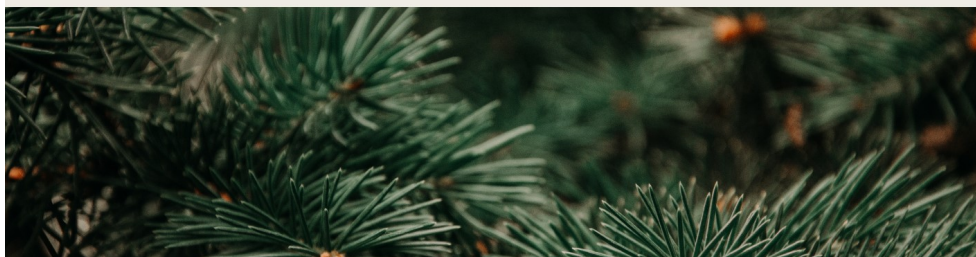
A MONOR-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZ LAPJA

2023. december

“SZÜLETETT NÉKTEK
MEGTARTÓ!”

Áldott Ünnepeket Kívánunk!

A csend szavai

Lelkipásztori köszöntő

„És bölcsöd, szállásod leszek...”

„Az épületeink nagyobbak, de a türelmünk kisebb; szélesebb autópályák, szűkebb látókörök; többet költünk, de szegényebbek vagyunk; többet vásárolunk, de kevésbé örülünk; a házak nagyobbak, a családok kisebbek; kényelmesebb az életünk, de kevesebb az időnk; több diplománk van, de kevesebb eszünk; a tudásunk nőtt, az ítélőképességünk csökkent; több a szakértő, mégis több a probléma; több kütyünk van, mégis elégedetlenebbek vagyunk; több a gyógyszer, kevesebb az egészség; sok vitamint szedünk, kevés eredménnyel. Túl sokat eszünk, túl sokat dohányzunk, túl felelőtlenül költekezünk, túl keveset nevetünk, túl sebesen vezetünk, túl gyorsan dühbe gurulunk, túl sokáig fennmaradunk, túl fáradtan ébredünk, túl ritkán olvasunk, túl sokat nézzük a tévét, és túl ritkán imádkozunk. A javainkat megsokszoroztuk, de az értékeink csökkentek; gyorsabb repülőkön utazunk, hogy hamarabb odaérjünk, s kevesebbet elvégezve hamarabb visszatérjünk; több szerződést írunk alá, mégis kevesebb a profitunk; túl sokat beszélünk, túl ritkán szeretünk és túl gyakran hazudunk. Megtanultuk, hogyan gondoskodjunk megélhetésünkről,

de élni nem tudunk. Éveket adtunk az életünkhöz, de nem adtunk életet az éveinkhez.” dr. Bob Moorehead

„Megőrizhetjük-e hosszú távon a keresztyén Nyugatot, ha elveszítjük a Személyt, Aki fenntartja, működteti és megihleti? Lehetséges-e úgy ragaszkodni az emberiség, felebaráti szeretet és hit keresztyén elveihez, ha Krisztus személye eltűnik, és az eredeti példány helyett csupán másolatok másolatait tartjuk a kezünkben?” - fogalmazta meg Helmut Thielicke német lelkipásztor a II. világháború után Németország romjai felett.

Mind a két idézet jellemzi mai önmagából kifordult világunk, hamis, torz gondolkodását. Nemzetünkre, gyülekezetünkre, személyes életünkre, ünneplésünkre hatással van. Élet értelmét keresve, a békétlenségben, a vigasztalásra várva; mindezekkel szemben éljük meg: van Megváltó, aki Megtartó és Szabadító ma is! Jézus Krisztus a történelem középpontján emberi testet öltött, harminchárom év után, meghalt értünk és feltámadt, hogy reménységünk, vigasztalásunk legyen. Isten ma is élő személy, nem lehetünk boldogok, amíg nincs Vele személyes kapcsolatunk. Beszéljess Vele imádságban, keresd a vezetését a Bibliában! Hívd be az életedbe! Lásd meg korunk hazugságait! Fordulj Hozzá! Ne legyünk olyanok, mint a születéstörténet fogadósa, akinek a házában nem volt hely Krisztus számára.

Énekeljük személyes hitvallásként 412. énekünkkel együtt:

„Megváltóm egy kérésemet nem vetheted meg nékem: Hogy szívem mélyén Tégedet hordozhatlak remélem, És bölcsöd, szállásod leszek; Jövel hát, tölts el engemet Magaddal: nagy örömmel!”

Aldott Ünnepeket Kívánunk!

Schaller Tamás és Tímea
lelkipásztorok

Adventi várakozás

Az „advent” szó latin kifejezésből ered, ami azt jelenti: az Úr eljövetele. A Messiáshívó zsidóknál Jézus előtt, majd az ókeresztyén egyház életében a feltámadás után nagyon hangsúlyos volt az, hogy várták az Úr eljövetelét. Az előbbieket a Megváltást szomjazták, az utóbbiak pedig a boldog beteljesedést. És mi utódok ma sem mondtunk le az eljövételről! Továbbra is várjuk az Urat, illetve várunk kell az Urat, teljes készültségben, okosan, mint a példázatbeli öt szűz – a hit olajával feltöltekve.

Mert az Úr eljön! Érdemes számítani rá.

„Várva vártam az Urat, és Ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat.” (Zsoltárok 40,2)

E zsoltárvers a nyomorúságba került ember hálaadó énekéből származik. A mélység, a gödör, a nullaszintnél is lejjebbi állapot arra vezetheti az embert, hogy kételyek támadjanak benne. Vajon Isten lát engem? Ha kiáltok hozzá, akkor hallja egyáltalán? Hogyan érhetném el Istent, ha még a saját gödrömből sem tudok kimászni? Ugyanis a mindennapi életet keserítő fáradtság, a családjainkat sújtó kisebb-nagyobb gondok, a vissza-visszatérő bűnök és a sokat felejtő, amnéziás hit igencsak megpróbálja az Úrral

való kapcsolatunkat. Kár is volna azon töprengeni, hogy hogyan találjuk meg Istent. Hiszen Ő talál meg minket. Nem nekünk kell felkapaszkodnunk hozzá, hanem Ő jön le mihozzánk.

Karácsony csodája, hogy Isten Fia lehajolt az emberekhez, mert magára vette az emberi természetünket, hogy mindenben hasonló legyen mihozzánk, kivéve a bűnt. Ha van valaki, aki átérzi az emberi élet minden nyűgjét, bánatát, örömét és szenvedését, akkor Ő az. Így szólt: „Íme, megjelentem, a könyvtékercsben írva van rólam.” (Zsoltárok 40,8) El kellett jönnie, mert az ember nem maradhatott egyedül, mivel Isten az embert nem szenvedésre és kárhozatra teremtette, hanem boldogságra és örök életre.

Mire vársz, kedves testvérem? Várod-e az Urat? Kiáltás hozzá bátran, mert hallja a hangodat! Csak még egy kicsit várj, és megtapasztalod, hogy szelíden, csendesen odaáll melléd, és vigasztaló Szentlelkével olyan örömet és békességet ad a szívedbe, amit semmi más nem adhat meg. Hívd meg ismét erre a karácsonyra az érted e világba születő Urat, aki ma is szívesen hajol oda hozzád a magasságos egekből, hogy csendes szobádban, pislogó gyertyafény mellett boldog találkozások legyenek!

Bárány Zoltán beosztott lelkipásztor

Bizonyságtétel

Amikor úgy érzed nincs tovább

„Az Úr csodásan működik, De útja rejtve van: Tenger takarja lábnyomát, Szelek szárnyán suhan. Mint titkos bánya mélyében, Formálja terveit, De biztos kézzel hozza föl, Mi most még rejtve itt.”

A tavalyi év nem úgy alakult ahogyan én terveztem, de minden úgy alakult ahogyan Isten engedte, hiszen Ő tudja mennyit bírunk, bár azt hiszem sokszor gondoltam és mondtam, hogy már jobb lenne ott lenni Vele!

Az események gyorsan zajlottak bár elég fájdalmas volt, de legtöbbször azzal nyugtattam magam, hogy Jézus Krisztus többet szenvedett értünk, és mégis megtette. Augusztus elején kerültem kórházba és novemberig „élveztem” a kórház vendégszeretétét, Tímea most biztosan mondaná, hogy: - „100 napot töltöttél el a kórházban,” Tamás és Tímea napokban számolta az időt én meg nem is foglalkoztam vele. Nagyon rossz volt a másik oldalon lenni, első időben csak az járt a fejembe, hogy mikor fogok tudni dolgozni, hiszen várnak rám a

munkahelyemen a betegek, sok a teendőm, a számlák és még....! Aztán teltek a napok és műtét műtetre halmozódott. Mire hazakerültem egy erőtlen, gyenge ember voltam, aki ellátásra szorul. Fájt, hogy nem tudtam a kis unokámat a kezembe fogni, aki azokban a napokban született, vagy a nagyobbik unokámmal nem tudtam játszani, és látni a gyermekeim szemében az elkéseredést, a fájdalmat. A munka már egyre kevesebbszer jutott az eszembe, elkéseredtem, de Jézus Urunk gondoskodott rólam, Ő nem hagyott magamra akkor sem amikor a legmélyebben voltam és csak arra tudtam gondolni: - „miért vagyok itt, így kiszolgáltatottan?”

De Istennek más volt a terve velem, és adott segítőt: végtelenül hálás vagyok az én mennyei Atyámnak, édesanyámnak, családomnak, testvéreimnek, Tamásnak, Tímeának, gyülekezetemnek, és még sorolhatnám, mert Ők ott voltak velem és segítettek. Azt mondják „bajban ismerzik meg a barát” Hát nem gondoltam volna, hogy ennyi barátom van. Az Úrnak Hála, hogy a mélypontjaimon mindig adott eleget, és amikor szembe jött velem a következő Ige, tudtam, hogy nem adhatom fel: „Légy erős és bátor, és fogj hozzá! Ne félj, és ne rettegj, mert az Uristen, az én Istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed mindazt a munkát, amely az Úr házában végzett szolgálathoz szükséges.” /I. Krónikák 28:20/

Csodaként éltem meg, hogy főnökasztalon gyülekezetében is imádkoztak értem, és még kitudja hányan gondoltak rám szeretettel. Mind a kórházi időszak alatt, mind az itthoni nyomorúság idején éreztem a felém áradó szeretetet. Mindezért Hálás vagyok!

Egy év betegállomány után eljutottam oda, hogy bár csökkent óraszámom, de újra dolgozok és lassabban, nehezebben, de teszem a dolgomat. Sokszor meríték erőt azokból a napokból amikor minden nehezebb volt, de mindig ott volt a szerető Isten és adott hozzá társakat, akik felbecsülhetetlen ajándék-

kal leptek meg szinte minden nap. Nem csüggedek, még ha nehéz is mert tudom, hogy nem vagyok egyedül és csak a kezeimet kell összekulcsolni és a mennyei vonal már kapcsolódik is. Most az ünnep közeledtével szeretném elmondani mindenkinek, hogy Isten jó, megtartó, és Vele minden, minden könnyebb és megoldható! Áldott, békés ünnepeket kívánok!
„Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.”/Zsoltárok 42:9/

Tóthné Elvira

Gondolatok

Amikor felhívott Tímea és megkért írjak pár sort a helyzetünkről, akkor azt hittem nagyon könnyen fog ez menni. Máskor is írtam cikkeket, mindig megvan a véleményem és biztosan pikk-pakk szavakba tudom önteni mindazt amin mostanában keresztül megyünk. De aztán sokáig csak ültem és néztem az ürességet. Amikor az ember a saját érzéseit kell leírja, teljesen kitárlkozva, az nagyon nehéz tud lenni. Röviden összefoglalva ez egy nagyon boldog, reményekkel teli évnek indult, aztán más irányt vett. Apósom nagyon sok éven keresztül külföldön dolgozott, most végre

eljött az a pillanat, hogy hazajött. Nyáron már éreztük rajta, hogy valami nincs rendben, de úgy voltunk vele, biztos nincs baj, hisz nem panaszkodik semmi miatt. Egyik éjszaka anyósomnak rossz álma volt. Érezte és tudta, hogy az az álom nem véletlen jött akkor. Másnap reggel elvitte apósomat orvoshoz, mert tudta valami nincs rendben. Azelőtt is tervben volt egy orvosi kivizsgálás, de mindig csak tolódott a dátum. Most nem volt választása mennie kellett. Ekkor jött a sokk, az orvosok közölték: itt bizony nagy a baj. Tudni kell, hogy apósom egy 55 éves csupaszív ember. Nagyon szereti a családját, unokáit, rengeteg terve van. Elkezdődtek a kivizsgálások de pontosat akkor sem tudtunk. Csak azt, hogy nagyon nagy a baj. Ez rák, több áttéttel, de nem műthető, a kezelés is kérdéses. Az életünkben már nagyon sok nehéz pillanat volt, de én mindig ezekben a helyzetekben tudok tisztán gondolkodni és óriási erőt kapok Istentől. Ez most is így volt. Amikor a környezetemben összeomlottak lelkiileg a családtagok, én akkor is hittem és tudtam azt, hogy ennek valamiért így kellett lennie. Picit ugrok az időben megint. Régen a családunknak volt egy katolikus plébános ismerőse, tinédzser koromban emlékszem, sokat volt nálunk, sokat beszélgettünk. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy miért kap az én családom ennyi terhet?! Miért ér bennünket ennyi veszteség?! Akkor azt mondta nekem: “Tünde hidd el a Jó Isten csak annak ad nehéz terheket a vállára, akiről tudja azt, hogy elbírák mindazt.” Fiatal 15-16 évesen nem igazán értettem, nem volt számomra kielégítő válasz. Aztán ahogy telt az idő és én is felnőttem, minden nehézségnél eszembe jutott ez a mondat. Mindig kiségett engem ez a sötétből. Mint most.

Azonnal elkezdtem onkológust keresni Budapesten. Éreztem Isten jelenlétét, tudtam, hogy nem enged letérni az útról és folyamatosan küldi a jeleket, csak észre kell vennem. Azonnal találtam orvost, gyorsan fo-

A csend szavai

gadott. Nagyon felgyorsultak az események, elkezdték kezelni. Nagyon sok dokumentumra volt szükségünk nagyon rövid időn belül. Rengeteg helyre kellett elmenni, elintézni a dolgokat. De mindvégig csodálatos embereket küldött nekünk Isten, akik kedvesek, türelmesek és segítőkészek voltak. Minden ajtót sorra kinyitott nekünk, mi csak el kellett addig menjünk. Éreztük a jelenlétét, fogta mindvégig a kezünket, a mai napig.

A gyermekeimnek eddig nem volt kapcsolata apósommal, mivel mindig külföldön dolgozott. Most, hogy velünk él lett egy újabb nagypapájuk. Én az ilyen apróságokat is képes vagyok megragadni és hálát adni érte. Isten ad nehézséget is, de rengeteg boldogságot is, csak észre kell venni és figyelni Rá. Én megnyitottam a szívemet és figyelek Rá. Bármilyen rossz történjen, megkeresem azt amiért hálás lehetek. Engem nagyon közel hozott Istenhez ez a helyzet. Ha elmaradt a műtéte például, tudtam, hogy ennek így kellett lennie.

Minden nap imádkozunk, erre tanítjuk gyermekeinket is. Elmondva nekik, hogy nem kell mindig a tanult imádságot mondaniuk, hanem beszélgethetnek Istennel, hisz mi is szoktunk. A legnagyobb fiúnk most lesz 8 éves. Ő egyszer azt mondta nekem, hogy „anya hisz Isten nem válaszol.” Akkor mondtam neki, hogy amikor nekem mesélsz dolgokat lehet én sem válaszolok egyből, lehet csak meghallgatlak. De attól figyelek rád, értem és tudom a dolgokat. Ugyanígy van Isten is. Amikor szükségét érzi annak, hogy jelt küldjön akkor megteszi. De máskor csak figyel és meghallgat. Vezet utunkon. Jeleket küld. Csak észre kell venni ezeket a jeleket.

Ilyenkor mindig eszembe jut egy idézet: “Isten hallotta az imáidat. Láta a könnyeidet. Nem felejtkezett el rólad. Bízz Istenünk tökéletes időzítésében.”

Isten mindig figyelemmel kíséri életünket, tudja azt mikor kell közbeavatkoznia. Ha imádkozol akkor utat mutat és kivezet a

sötétségből. Mi most a családdal egy sötétebb, nehezebb időszakon megyünk keresztül, de hiszem és tudom azt, hogy ennek mind-mind oka van. Tanítani akar nekünk ezzel Isten valamit. Már most látom ezeket, a családdal jobban összezárt mint eddig valaha, óriási szeretet van egymás iránt. Nagyon szoros kapcsolatot ápolunk. Kielevezünk minden megadatott pillanatot, nem aggodalmaskodunk a jövőn, hanem megyünk azon az úton amit Isten számunkra megrajzolt. Ami pedig nagyon fontos és talán a legfontosabb, imádkozunk. Kicsitől-nagyig mindenki Istenhez fordult ebben a nehéz időszakban. Hisszük és tudjuk azt, hogy Isten ott van és fogja, vezeti az orvosokat abban, hogy meggyógyulhasson.

Amikor elmentünk Budapesten az orvoshoz, legelőször a férjemmel ketten vettünk részt egy konzultáción. Akkor azt mondta nekünk az orvos, hogyha nem kap minél előbb megfelelő kezelést, a karácsonyt nem éri meg a családja körében. Iszonyú súlyos volt ezeknek a szavaknak, nagyon nehéz volt elfogadni. De Isten utána sorra nyitotta számunkra az ajtókat és nagyon gyorsan eljutottunk oda, hogy jó kezekbe került. Semmi mást nem tettünk csak őszintén imádkoztunk. Bár talán a legfontosabb az, hogy mi elfogadtuk amit ránk mért, nem tettünk fel kérdéseket hanem azt mondtuk: még nem értjük miért mérted ezt ránk Urunk, de ha ez az utunk akkor Benned bízva megyünk végig rajta. Vezess minket! Korántsem értük el az út végét, sőt felénél sem tartunk. Nagyon sok kezelés vár még rá. Bízunk abban, hogy most ő volt az eszköz Isten kezében, hogy tanítson valamit számunkra. Hisszük azt, hogy a tanítás végén Isten újra egészségessé teszi apósomat. Nem kételkedünk, hanem hiszünk, bízunk és imádkozunk.

Nagyné Simon Tünde

Betlehem

A csend. Azt hiszem, a csend valódi jelenését akkor ismeri meg az ember, amikor szülővéválnak.

A korábbi csörgés, amit az apró kezek kálmpálása keltett, megszűnt, és a hirtelen fülembé szökő halk matatás vontá magára a figyelmem.

Blanka a karácsonyfa alatt álló Betlehem figuráit nézegette, majd egy kisgyermekhez képest meglepő gyengédséggel nyúlt az egyik figura felé. A Betlehem elmaradhatatlan része volt akárcsak úgy a karácsonyunknak, mint az eddigi életemnek. Mindig is volt egy fából készült, kézzel festett betlehem a fánk alatt. Édes nagyapám készítette, látványa gyerekkorom legszebb karácsonyait idézi fel bennem. Aztán ahogy felnőttem, új házhoz kerültem, nagyapa megajándékozott egy saját, fából készült, kézzel festett Betlehemmel. Oszlopain a sárga, barna és vörös színek ragyogtak a karácsonyi fényekben, tetejét fakéreg borította. Odabent széna, szalma, apró kavicsok, juhok és szamarak között pedig emberek. Három király, egy édesapa, édesanya és egy kisgyermek. József és Mária tekintete is mintha megelevenedett volna a lány fehér ünnepi fényekben, ahogy óvó tekintettel figyelik Jézus arcát. Egy gyermekét, aki minden ember és minden királyok királya lesz. Elgondolkodva nyúlok gyermekem kezeihez, hogy szurtos kis ujjait lefejtsem a

gyermek király figuráról. Ölembé emelem, megsiklandozom arcát, mire nevetve nyúl felém, a kis bábu pedig a kezembe hullik. Tekintetem oda-vissza siklik a kislányom és Jézus arca között.

Blanka mosolyog, mit sem sejtve még arról, ki is az, akít a kezében tartott. És milyen boldogan gondolok arra, hogy Jézus is a kezében tart minket. Sokkal óvatosabban, óvóbban és szilárdan. Ahogy nézegetem a Betlehemet, azon tűnődöm, vajon éppen mire gondolhattak a poros istállóban lévőek. Egy anya, egy gyönyörű anya, aki gyermekét egy istállóban, állatok között kényszerült világra hozni. Porcelánszerű arcán mégis a világ legnagyobb boldogsága ragyog. Mennyi fájdalom és megerőltetés közepette, Ő is a legnagyobb ajándékot kapta Istentől. Egy gyermeket. Egy olyan gyermeket, aki nagyobb lesz mindenkinél. Sejtette ő akkor vajon, hogy milyen élet vár rá? Ha tudta volna, hogy mennyi fájdalommal kell szembenéznie? Mindezt értünk. Egy megható, és fájdalmas történet, a születés csodájába csomagolva. Az apró Jézus figurát óvatosan visszahelyezem a jászolba, így már újra Mária és József óvó tekintete vigyáz rá. Blankát a kezembe veszem, apró kezeivel már ismét a Betlehemi figurák felé nyúl. Homlokára puszit adok, bízva abban, hogy felnőtt lélekkel is így tárja majd karját a megváltó és mindenható Istenünk felé.

Vékeiné Barna Viktória

A csend szavai

„Nem tudom, hogy tudtam Jézus nélkül élni” - egy mélypont utáni megtérés története

A Veletek vagyok podcast legújabb adásában Acsainé Földes Ibolya életét ismerhetitek meg. A reptéren dolgozó Ibolya élete egyetlen mondat hatására változott meg teljesen, onnantól lett értelme a szenvedéseknek és nehézségnek – és azóta tudja, hogy mit jelent igazán boldognak lenni. Riporter: Marti Zoltán.

„Nem is tudom, hogy tudtam úgy élni, ahogy éltem. Kerestem, hogy ki vagyok, hogy hogyan fogadtassam el magam az emberekkel: ez egy nehéz feladat, főleg fiatal korban” – emlékezett vissza Acsainé Földes Ibolya, aki a Veletek vagyok podcast – amelyet a Magyarországi Református Egyház Missziói Szolgálatával együttműködésben készítünk – vendége volt.

„Úgy gondolom, nagyon jó családból érkezem, szeretetteljes, egymás iránti tiszteletben teljes családból. Nagyon jó a kapcsolatom a szüleimmel, akik pont most ünnepelték az 51. házassági évfordulójukat” – emelte ki. „Becsületben és emberségben nagyon jó példák voltak előttem.”

A hit egyáltalán nem volt tabutéma a családjukban, bármikor felhozhatta a témát

gyerekként is. „Édesanyám, mondhatom, hogy büszke református, édesapám pedig katolikus. Ez nem volt köztük soha ellentét. Nekik nem volt egyházi esküvőjük, még az 50. házassági évfordulón szerették volna, viszont édesapám stroke beteg, ami miatt ez nem jöhetett létre. Imádkozom értük, hogy majd még a hatvanadik, azaz a gyémánt lakodalmon jöjjön össze az egyházi esküvő is, nagyon jó lenne megerősíteni ezt az egyébként is Isten által összetartott házasságot.”

„Mindig hangoztatom, hogy Jász-Nagykun-Szolnok megyéből való vagyok, karcagi. Ahonnan jövünk, ahova Isten bennünket teremtett, azt az identitást őrizni kell. Nagyon fontos, hogy megmaradjanak az emlékek.”

„Az iskolás éveimben lázadó voltam. Elkezdtem keresni az identitásomat, hogy miért vagyok én ezen a földön, mi a dolgom. Nagyon sok mindent szerettem volna. Az egyik célom az volt, hogy egyszer majd divattervező leszek, de hamar beláttam, hogy ez nekem nem fog menni. A ruhaipari szakközépiskola négy éve szenvedés volt, úgy éreztem, hogy nem vagyok a helyemen. Aztán feljött bennem az irodalomszeretetem, nagyon szeretek olvasni. Kitaláltam, hogy akkor lehet, hogy inkább Szegedre szeretnék menni, de igazából ismét abba a csapdába estem bele, hogy majd én tudom, hogy nekem mi a jó.”

Acsainé Földes Ibolya szerint mindig nehéz feladat, hogy felfedezd az identitásod.

„Számomra az a fontos, hogy Isten mit gondol rólam, tehát nem az, hogy akárki más mit gondol.”

Gimnazistaként nagyon sokfelé kerestem, hogy ki vagyok. Elkezdett érdekelni a keleti kultúra, a buddhizmus, olvastam például Lao Ce írásait, bíztam benne, hogy abban megtalálom a válaszokat. De ugyanígy olvastam az indiai védák tudományáról is. Mindenbe egy kicsit belekóstoltam, de nem volt az igazi” – vallotta. „Minden ellen lázadtam. Azt gondoltam, hogy én tudom a

legjobban, hogy nekem mi a jó.”

Arra a kérdésre, hogy Ibolya megkapta-e azt a szeretetet, amelyre vágyott, egyből Mikó nevű barátját hozta fel, aki nagyon fiatalon halt meg egy súlyos betegség miatt. „Veled voltam nagyon hosszasan, mély beszélgetéseim, és mikor betegen látogattam, megtapasztalhattam fiatalként, milyen, amikor fájdalommal küzd egy ember, akit nagyon-nagyon szerettem, és próbáltam neki segíteni, de nem tudtam. 25 éves volt, amikor elment. Ez biztos, hogy meghatározó volt a továbbiakban is, a mai napig is szeretettel emlékszem rá.”

A hite miatt ma már jobban tudna segíteni egy olyan fiatalemberen, aki ilyen súlyos betegségben szenved. „Hiszem, hogy Isten gyógyító Isten. De amikor anno feltettem magamnak a kérdést, hogy Isten miért enged meg ekkora szenvedést, azt gondoltam, az volt a válaszom, hogy én ateista vagyok, mert ha Isten ezt megengedi, akkor ő nem létezik” – fogalmazott Ibolya a könnyeivel küzdve.

„Ma már azt gondolom, hogy Istennek mindannyiunkkal van terve, és mindannyiunknak adott szabad akaratot. Az, hogy hogy élünk az ajándékainkkal, nyilvánvalóan rajtunk is múlik. Annyi időt adott Isten Mikónak itt, a földön, hogy az ő lényével így is olyan emléket adott, amelyen keresztül mégiscsak megmutatkozott Ő, hiszen a mai napig emlékszem rá és a szeretetre, amit tőle kaptam” – hangsúlyozta.

„A családom anyagi helyzete miatt úgy döntöttem, feljövök a fővárosba és dolgozni fogok. Nehéz volt, mert onnantól önállóan, albérletben kellett élnem. Azt fent kellett tartani, munkahelyre eljárni, étkezést megoldani. Amennyit tudtak, a szüleim segítettek természetesen, de azért eléggé magamra voltam utalva itt, a fővárosban. De az én saját döntésem szerint jártam el, így már jobban felnőttnak éreztem magam. Egy ruházati üzletben kezdtem el dolgozni, és mivel barátságos, könnyen beszélgetésbe elegyedő ember vagyok, ez jól jött a keres-

kedelemben is.”

Ekkor is erősen foglalkoztatta a kérdés, hogy akkor tényleg van Isten, vagy nincs. „Gyermekkoromban a nagymamám tanított meg a Hiszekegyre. Mindig, amikor ott aludtam, elmondtuk az esti imádságot. Nem értettem, ez hogy fér össze ez azzal, hogy közben nem vagyok megkeresztelve, anyukám mondta, hogy nem volt abban az időben ez divat. Azt mondta, majd eljön a nap, amikor eldöntöd, hogy szeretnél-e megkeresztelkedni, vagy sem.”

De mégis miből fakadhatott ez a sóvárgás Isten felé? „Szerintem boldogtalan voltam. Tudtam, hogy valami hiányzik, hogy nem vagyok teljes egész. Most meg már tudom, hogy már nem hiányzik.”

„Volt egy olyan párkapcsolatom, amely végül elválással végződött. Nem voltunk házasok, de együtt éltünk.

Szeretettel gondolok vissza erre az emberre, de azt gondolom, nem volt jó döntés, ahogy életünk, össze kellett volna házasodnunk.

Amikor szakítottunk, az mélypont volt, ott kezdődött a még mélyebbre kerülés” – mondta el Ibolya. „Vállalom azt, hogy ez nem egy keresztényi életmód volt, és hogy ha ma bárki megkérdezi tőlem, azt mondom, hogy semmiképp ne csináljon ilyet, ha teheti. Én nagyon sokat sérültem ebben az egészben. Sokan azt mondják, hogy a házasság nem fontos – dehogynem! Azt gondolom, hogy Isten ezt az egészet azért találta ki, hogy az a két ember, akit Ő egymás mellé teremtett, az Ő dicsőségére tudjon együtt élni, és olyan nemzedéket tudjon létrehozni, amelyik ugyanúgy az Ő nevét tudja majd a magasba emelni.”

Utána következett nyolc év, amikor a repülőtéren dolgozott, úgynevezett check-in-agentként, utasszolgálatban. „Ez az egyik kedvenc munkám volt, sőt valójában szolgálat volt nekem. Úgy éltem meg, hogy azért ülök ott, hogy elindítsam az embereket, hogy eljussanak a végső úti céljukig, ahova mennek. Pedig akkor még nem volt

A csend szavai

szoros kapcsolatom Istennel, mégis úgy éreztem, az a szolgálatom, hogy az embereknek segítek abban, hogy békésen és nyugodtan tudjanak elindulni. Eközben persze gyászoltam a szakítás miatt, de igyekeztem a munkába ezt nem bevinni. A reptéren valahogy biztonságban éreztem magam, mindig szerettem bejárni, sok barátra leltem ott. A mai napig van hat volt kollégám, aki nagyon közel áll hozzám, ők erősen támogattak a lelki mélypontokon is” – mesélte.

Fontos, hogy a repülőtéren, ahol Ibolya dolgozott, van egy ökumenikus kápolna, ahova bárki bemehet. A szakításától kezdve négy év telt el, mire ide bement, és ezalatt hol jobban, hol rosszabbul volt, összességében nagyon nehéz időszaként emlékszik vissza rá.

Ibolya azután tért be a kápolnába, hogy 2012-ben megszűnt a szeretett munkahelye. „Több állásom is volt, az utaskiszolgálási ügyintézőn kívül a repülőtéren segítő szolgálatnál is dolgoztam diszpécserként. Azoknak segítettem, akik a keresztséket igénylőknek segítenek a reptéren. Később az orvosi szolgálattal együttműködve dolgoztunk, tehát hogyha kényszerleszálló repülőgép volt, vagy valaki rosszul lett, ő is hozzánk került. A harmadik állásom pedig arról szólt, hogy az American Airlines és a Delta Airlines, tehát a két nagy amerikai légitársaság védelmi feladatait láttuk el. Ez azt jelenti, hogy mondjuk beszélgetünk az utasokkal a jegykezelés előtt védelmi szempontból. A 2001-es terroristámadás után a védelmi ellenőrzést kötelezővé tették a kontinenseket átszelő repülőjáratokon. Volt, hogy a csapatunkkal például kiszűrtünk fejevert valakinél. De azt is fel kellett ismerni, hogy van olyan, aki pusztán nagyon ideges, mert fél a repüléstől, viszont nem akar semmit elkövetni. Sokan a környező országokból érkeztek, mondjuk Románia, Szlovákia, Szlovénia, akik Budapestről indulva az Egyesült Államokba

akartak menni, és egyáltalán nem beszéltek angolul. Velük nagyon nehéz volt kommunikálni, és kideríteni, hogy most rejtegetnek-e valamit, vagy megkérte-e őket bárki bármire, hogy kárt tegyenek a repülőgépben. Szóval ezeket kideríteni nem könnyű dolog. De nagyon szerettem, és emiatt hagytam ott a többi állásomat, nagyon fárasztó volt ugyanis a három munkahely egyszerre. Miután a légitársaságok nem üzemeltek tovább Budapestről, ez az állás 2012-ben megszűnt teljesen” – mondta el Ibolya. Ekkor ismét nagyon mélyre került, úgy érezte, kicsúszik alóla a talaj. Cikáztak benne a kérdések. Miből fizeti ki az albérletet, mit eszik, mit fog csinálni?

„Akkoriban egyedül éltem egy albérletben, és teljesen azt éreztem, hogy itt a vége, és én öngyilkos leszek inkább, mert ezt nem fogom tudni csinálni. Szerintem az a sok stressz és fájdalom akkor jött ki rajtam. Nagyon elkeseredtem, összetörtem. Egy barátom akkor szállást adott nekem, és rajta keresztül ismertem meg Istent. Sok-sok mély beszélgetésünk volt, és neki is elmondtam, hogy inkább eldobom az életem, mert egyszerűen nem jutok egyről a kettőre. Nagyon sok tartozást halmoztam fel. Ültem az ágyon, és mondta nekem, hogy **Isten szeret téged**. Az egy olyan változás volt az életemben, amit mindenkinek kívánok.

Akkor, ott elkezdtem sírni, és azt kérdeztem: „Biztos, hogy szeret engem? Akkor miért történtek ezek a dolgok?” Mégis azt éreztem, hogy ez nem lehet hazugság.

„Én akkor azt éreztem, hogy ennél mélyebben talán nem is lehetek, ennél mélyebben már csak az elmúlás lehet. Isten engem ebből a mélységből felemelt azzal, hogy megmutatta magát, azt mondta: én vagyok a válasz. Onnantól kezdve nem valamit kerestem, hanem valakit. A repülőtéren találtam egy új munkát, jegyeladóvá váltam, és itt volt az a bizonyos kápolna. Eleinte csak azért szerettem odajárni, mert jó volt az akusztikája, szerettem ott énekelni.

Legtöbbször az Amazing Grace című számot. Már régebb óta ismertem ezt a dalt, de valahogy elkezdett értelmet nyerni: arról a csodálatos kegyelemről szól, amelyben részesülhettem” – fogalmazott Ibolya a hitének alakulásáról.

A kápolnában egy nap összefutott a református lelképásztorral, Dr. Krasznai Andreával, aki ott a lelkészséget vezeti. „Szóba elegyedtünk. Kérdezte, hogy mi újság, miért vagyok ott. Elmondtam, hogy azért vagyok ott, hogy Istent jobban megismerjem. Nem sokkal később már a keresztségemre készültem vele, kaptam tőle egy Bibliát is. Bizonyoságot tett, és így derült ki számomra, hogy nekem Jézus Krisztus a Megváltóm.

Megértettem, hogy akkor tudjuk felfogni igazán Isten üzenetét, ha befogadjuk az Ő Szentlelkét”

– összegezte Acsainé Földes Ibolya, aki azóta a Sárospataki Református Teológián Közösségszervező szakot végzett és mint mondja, az élet hullámhegye és völgyei közepette nagyon szoros a kapcsolata Istennel.

Forrás:777.blog

Corrie ten Boom a megbocsátásról

„Ha a világra nézel, elkeseredsz. Ha befelé nézel, depressziós leszel. Ha Istenre nézel, megnyugodsz. ”

Corrie egy holland származású asszony, aki a második világháború idején koncentrációs táborban szenvedett. Elvesztette családját, ő pedig túlélte. Keresztyén volt, és sok helyen bizonyoságot tett hitéről. Egyszer Németországban, Münchenben szolgált, amikor meglátta az egykori SS tisztet. Így mesélt erről:

Megláttam az egykori SS-t, aki a zuhanyzóhelyiség előtt őrködött Ravensbrückben. Az első volt, akit hajdani rabtartóim közül vi-

szontláttam. Hirtelen minden megelevenedett – a gúnyolódó férfiakkal teli helyiség, a ruhahalmok, Betsie fájdalomtól meggyötört tekintete. Amikor kiürült a templom, a férfi ragyogó arccal jött oda hozzám, és meghajolt.

– Nagyon hálás vagyok az üzenetért, *Fraulein*– kezdte -, hogy arra gondolhatok, mint ön mondta, hogy Ő lemosta bűneimet!

Kinyújtotta a kezét, hogy megrázza az enyémet.

S én, aki Bloemendaalban olyan sokszor prédikáltam arról, hogy meg kell bocsátanunk, nem mozdítottam a kezemet az oldalam mellől. Amint a haragos, bosszúálló gondolatok elkezdtek forni bennem, felismertem, hogy ez bűn. Jézus Krisztus ezért az emberért is meghalt, mi többet akarhatok? “Úr Jézus- imádkoztam -, bocsáss meg nekem, és segíts, hogy megbocsássak!” Megpróbáltam mosolyogni és erőt venni magamon, hogy a kezem felemeljem. Nem tudtam. Semmit se éreztem. Nem éreztem a melegségnek és a könyörtelenségnek a legkisebb szikráját sem. Újra elsőhajtottam egy néma imát. “Jézusom, nem tudok neki megbocsátani. Add a te megbocsátásodat!”

Amikor megfogtam a kezét, valami hihetetlen dolog történt. Vállamtól a karomon át

A csend szavai

mintha egy áramlat haladt volna felé, miközben a szívemben felgyúlt a szeretet ez iránt az ember iránt – és szinte elborított. Ekkor jöttem rá, hogy a világ gyógyulása nem a mi megbocsátásunktól, sem pedig a mi jószágunktól függ, hanem egyedül Ótőle. Amikor azt mondja, hogy szeressük ellenségeinket, a paranccsal együtt a szeretetet is megadja.

Corrie ten Boom a megbocsátást egy harangkötélhez hasonlította. Ha harangozni akarunk, akkor egy darabig húzni kell a kötelet, mire megszólal a harang. Ten Boom mondta, hogy a megbocsátás a kötél húzása, hogy szóljon a harang. Ez ennyire egyszerű. Amikor rendszeresen meghúzzuk a harangkötelet, a harang egyenletesen szól, a lendület viszi tovább. Ha a kötelet elengedjük, a harang még szól egy darabig, de végül elhal a hangja. Ha elhatározzuk, hogy megbocsátunk valakinek, a régi érzések még továbbra is bennünk vannak a keményszívűségből. De ha a megbocsátásnak adunk helyet, a keményszívűség lassan elhal.

A megbocsátás nem érzés, hanem cselekedet.

Az őszi szünetben eljuthattunk a hollandiai Harlembe, ahol meglátogathattuk Corrie ten Boom egykori otthonát, - ahol a „múzeumlátogatás helyett” a látogatóknak, akik között együtt lehettünk Mexikóból, Dél-Afrikából, Spanyolországból és az USA-ból, ma is hitelesen szól Jézus Krisztus örömhíre.

Schaller Tamás és Tímea

„Soha ne félj egy ismeretlen jövőt egy ismert Istenre bízni.”

Corrie ten Boom

Megválasztott új presbiterek

Aranyi Botond vagyok, Foglalkozásomat tekintve Monori borász és a családi gazdaságunk tagja. Családi állapotom házaspár, mely itt kötetett a gyülekezetben. A gyülekezetünkkel

régi a kapcsolatomban, hisz itt nőttem fel. Itt kereszteltetkeztem, konfirmáltam, házasságot kötöttem és itt választottak meg pópresbiternek is. Itt találtam meg az élő hitet, melyet igyekszem gyakorolni a botlásokkal megtűzsgélt mindennapokban, melyben rengeteget segít ez a közösség és remélem, hogy én is a hasznára válok és tudok másoknak, segíteni, mert nekem is nagyon sokan segítettek és segítenek most is. Hála van a szívemben a mi mennyi Atyánk iránt, hogy ezt mind megadta.

Bodrogek Gergő vagyok, 46 éves, születésem óta Monoron élek. Építőmérnök vagyok, a légiközlekedésben dolgozom. Felesémmel, Anikóval két gyermeket nevelünk, Annát és

Mátyást. Isten az első gyermekem születését követően érintett meg. Ezután egyre több alkalommal jöttem el a vasárnapi istentiszteletre, mert úgy éreztem hozzám szól. Részt vettem a keresztkérdések sorozaton, majd felnőttként keresztelkedtem meg 2014-ben. A presbitéri jelöltség megtiszteltetés és felelősség. Igyekszem hasznos tagja lenni a gyülekezetnek.

A csend szavai

A nevem **Hornyák Dávid**. A munkám, amiben Isten kegyelméből dolgozok az egy vezető gépészmérnöki munka a budapesti Bosch fejlesztő központban. Viszonylag frissen költöztünk Monorra Észak-Írországból, ahol 10 évet töltöttünk feleségemmel Melindával. Immáron két éve járunk a gyülekezetbe, ahol egyből éreztük, hogy otthonunkra találunk. Gyermekeim Annabel és Dániel tavaly lettek megkeresztelve ugyan itt. A gyülekezet többsége onnan ismerem engem, hogy feleségemmel szoktuk olykor az éneklést gitárral kísélni. 16 évesen fogadtam be Istent az életembe és azóta követem Őt. Mióta követem Őt, egyre több bizonyosságot tesz előttem hogy Ő egy befogadó és gondoskodó Isten Akinek kegyelme végtelen.

Kampfl Márk vagyok, kőfaragó, monori lakos. Egy csodálatos kislányom van egy csodálatos leánytól, Kingától. A gyülekezethez megannyi szál fűz. 37 évvel ezelőtt keresztelték itt, az Úr asztalánál. Gyermek hittanra, ifire, valamint felnőtt Istentiszteletre is ide jártam. A padot, valamint az első, gyermeki imádságokat nagymamámtól örököltém. Egyszer, (remélem sokára), az utolsó utamat is innen fogják kihirdetni, de

addig is a gyülekezet hasznára és Isten dicsőségére szeretnék munkálkodni, mint presbiter.

Kéri András vagyok 39 éves, házas és néhány év kivételével egész életemet Monoron éltem. Bár gyermekkoromban megkeresztelték, rengeteg egyéb haszontalan dolog javára Isten igéjét és a gyülekezetet nem ismertem meg. Felnőttként házasságunkra mindenképpen szeretttük volna Isten áldását kérni, így menyasszonyommal szorgalmasan jártunk a felkészítő alkalmakra. Ebben az időszakban zenei munkásságom nagy stresszel járt és rengeteg bizonytalanság fogalmazódott meg bennem a jövőmet illetően, így a házasságra való felkészülés mellett egy sokkal mélyebb érdeklődést indított meg a keresztény vallás iránt. Nem sokkal ezután felnőttként konfirmáltam és látogatom azóta is a gyülekezetet immár nyolc éve. Ez idő alatt sok siker kísérte utamat, amit az itt tanult hála és alázat tett igazán édessé és sok kudarcban is volt részem, melyeken a hit és a remény segített át. Ezen kudarcaink egyike a nyolc éven át tartó egyre reménytelenebb vágyunk egy gyermek születésére. Hosszú hittel teli várakozásunk végére azonban jövő év tavaszára feleségemmel egy ikerpár születésének csodáját élhetjük meg. Miután fokozatosan megismertem Isten Igéjét életem háttározottan kiegyensúlyozottabb lett és ebből a nyugalomból úgy érzem a körülöttem élők is erőt merítenek.

A csend szavai

Koncz Tibor vagyok, 39 éves. Feleséggel kilenc éve vagyunk házasok, három gyermekünk van, két lány és egy fiú. Tíz éve a Budapesti Közlekedési Központnál dolgozom

menetirányító diszpécserként. Budapestről 2022. februárjában költöztünk Monorra, azóta járunk ide a gyülekezetbe, hozzuk gyermekeinket gyerekistentiszteletre. Korábban a Kispest-Rózsátéri, előtte pedig a Kispest-Központi gyülekezetekbe jártunk, ez utóbbiban két cikluson keresztül voltam presbiter, főleg az ifjúsági misszióban szolgáltam, ami mindig is közel állt hozzám, mert konfirmációm után magam is az ifi-órákon és a nyári táborokban találtam közösségre (feleségem is táborokban ismerem meg) és ami még fontosabb, az Úr közelségét és szeretetét is itt tapasztaltam meg először.

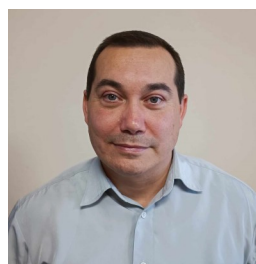
Kovács Gábor vagyok, 5 éve élünk feleséggel és két gyermekünkkel Monoron. Korábban Újpesten laktunk, ott vállaltam gyermek istentiszteleti szolgálatot a gyülekezetben. Ha-

sonlóan az újpesti szolgálatomhoz, itt is gyermek istentiszteletet tartok alsósoknak, ez évtől pedig felsősöknek. Édesanyám révén már gyerekkoromban megismerhettem a mi Urunkat, Teremtőnket és Megváltónkat, ami nagy hatással volt későbbi életemre. Gyermekeinket hitben neveljük, mesélünk, tanítunk nekik a mi Urunkról, Jézus Krisztusról.

Dr. Kovács István János vagyok. Feleséggel, Judittal a 11 éves Emesét és a 9 éves Pistikét neveljük. A Földfizikai és Űrtudományi Kutatóintézet Litoszféran-

fizika csoportjának vezetője vagyok. Felnőtt koromban konfirmáltam a Monori Nagytemplomi Református Gyülekezetben. Nagyon hálás vagyok a gyülekezet lelkészeinek és közösségének sok mindenért, amiért közelebb hozták az Urat. Szolgálatommal szeretnék én is hasznos eszköz lenni Isten kezében gyülekezetünkben.

Lóránt Krisztián vagyok, 41 éves, református hittanoktató. 2004-ben tértem meg a Bethánia CE Szövetségben. Feleségem Judit, óvodapedagógus. Négy gyermekünk van:

Johanna, Máté, Ádám, Sára. 4 éve költöztünk Monorra Kispestről. Az előző gyülekezetünkben a presbiteri mellett, különböző szolgálatban vettem részt. Hálával a szívünkben Isten felé, az Ő szeretetéért, igyekeztünk és igyekszünk Isten tetszésére élni.

Pánczél József, 2005 óta házas, az Úrtól 5 gyermeket kaptak, a legidősebb 16, a legfiatalabb 4 éves. A gyülekezethez 2009 végén csatlakoztak, közben a család 2011 és 2018

A csend szavai

között Németországban élt. Testvérünk szakmája vegyész, kutatóként dolgozik. Az egész család igyekszik a lehető legtöbb istentiszteleten és gyülekezeti programon részt venni, kegyelemre szorult bűnös embereként szükségük van a rendszeres lelki táplálékra és más hívőkkel közösségekben lenni.

Pöcze Péter, 41 éves, feleségével és 3 gyermekével Vasadon élnek. 2009-ben mérnök-informatikusi, majd 2022-ben MBA (ez egy üzleti-gazdasági mesterképzés) diplomát szer-

zett. Jelenleg a kecskeméti Mercedes-Benz gyárban az informatikai osztályon dolgozik projekt menedzser munkakörben. Néhány éves kitérőt követően feleségével 2007 óta ennek a gyülekezetnek tagja. 16 évvel ezelőtt a házasságkötésük alkalmával itt, az Úr asztalánál kérték Isten áldását, induló közös életükre. Egy nyár végi napon, pánikbetegséggel és aggodalmaskodással vívott küzdelmes életszakaszban Isten megszólította a Mt.6,25 igeverssel, és a hívásra felelve néhány hónappal később élete kormányát átadta Jézus Krisztusnak. A presbiteri tisztségben végzett minden szolgálata vájon Isten dicsőségére.

Tátrai László 53 éves 4 gyermek édesapja vagyok. Vállalkozó és egy kft tulajdonosa. Talán a legfontosabb Testvérek : Nem va-

gyok méltó erre a tisztségre! Katolikusnak kereszteltek , voltam első áldozó is ,de lányom születésekor az Úrnak és Ágoston Géza nagytiszteletű lelkésznek köszönhetően Református Istentiszteletekre jártam ,majd Konfirmáltam. Ágoston Géza megmutatta nekünk milyen az Istentisztelet és a konfirmandus képzés a betonkoszorú vagy a kerítés alap öntése közben , és per-se a közös szó vicc : jobb mint volt. Több év után eltávolodtam, a saját makacsságom és gyarlóságom miatt ,majd itt Monoron a Nagytemplomi Gyülekezetben megtaláltam újra a helyem . Feleségemmel Tátrai Szilviával új életet kezdve, amibe első volt az Istentiszteletek látogatása és az egyház segítése, újra immár talán felelősségteljesebben is segitettem, látogattam, és részt vettem amit Isten újra rám bízott, de az Úr hívott ezzel a mondattal :-nem számonkér, hanem számon tart!- Kérem a testvéreket és a Presbiter társakat, tartsanak számon!

A nevem **Szűcs Csaba**. Monorinak születtem, ükszülőimig visszamenőleg monori gyökerekkel rendelkezem. Idősebbeknek ismerős lehet a Czellaó családnév. Ebben a templomban kereszteltek meg gyermekként. Műszaki iskoláimat Budapesten végeztem. Két leány édesapja vagyok, Bernadett orvosnak készül Szegeden, Adél általános iskolás az Ady suliban. Mesterségem itthon gyakorlom. Videokamerák javítását a TV társaságok és a filmes ipar részére végezzük vállalkozásomban. Újjászületésem után felnőttként itt konfirmáltam. Azt helyezte az Úr a szívemre, hogy mélyebben megismerjem a Szentírást. Korábban a Sárospataki Református Teológiai Akadémia

A csend szavai

népfőiskolai programján vettem részt Presbiteri és Gyülekezeti munkás képzésen. Jelenleg a pataki Teológia levelező hallgatója vagyok Katekéta-Lelkipásztori munkatárs szakon. Ebben a gyülekezetben igyekszem készséggel, örömmel és áldozattal szolgálni az Istent. Imádságomnak a 19.Zsoltár 15. befejező versét választottam Károli eredeti fordításában: „Az én számnak beszédi és az én szívemnek gondolati legyenek a te kedved szerint valók: Uram ki énnékem erősségem és szabadítóm vagy.”

Tőkés Róbert vagyok 30 éves. Monoron élek feleséggel és gyermekeinkkel. Szakmát tekintve nyomdász vagyok, közel 10 évig foglalkoztam aranyozással, dombornyomással. Jelenleg Albertirsán dolgozom egy kárpitos cégnél. Kátés korom óta vagyok gyülekezetünk tagja. Hitemet és mindennapjainkat a közvetkező Ige határozza meg: „Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1 Péter 5,7.) Előző ciklusban pőtpresbiter voltam. Ezen kívül korábban a Református Fialatok Szővetségében szolgáltam.

Vékei Gábor vagyok 30 éves, 2002-ben költöztünk Monorra családommal. 4 éve élek házasságban párommal, Vikivel és idén májusban született meg kis-

lányunk Blanka. Jelenleg automatizálási mérnökként dolgozom a Richter Gedeon pesti gyárában. Az Istennel való kapcsolatom még gyermekkoromban kezdődött, amikor anyai nagymamám imádkozni tanított. A gyülekezetbe 2006-ban kezdtem el járni, a kis káté alkalmaira, majd itt konfirmáltam és lettem tagja az ifinek. Az Istennel való kapcsolatom egyetemi éveim alatt mélyült el, azóta is igyekszem mindennapjaimban élő kapcsolatot ápolni az Úrral. Hálás vagyok azért, hogy ezt a családommal közösen élhetem meg ebben a gyülekezetben.

Főgondnok

Demkó Krisztián vagyok, 48 éves. Békés megyéből, Nagybánhegyes faluból származom, ott tanultam általános iskolában. Gépészeti szakközépiskolába Békéscsabára

jártam, majd a mérnöki tanulmányaimat a Miskolci Egyetemen folytattam, és ott szereztem Gépgyártástechnológiai mérnök Oklevelet, majd Minőségbiztosítási mérnök Diplomát. Itt ismertem meg a feleségemet Bernit, 1998-ban. 2007-ben házasodtunk össze Dunaharaszttiban, mivel akkor Taksonyban éltünk. Azóta is havonta visszajárunk oda Házasköri csoportunkba. 2 lánygyermekkel ajándékozott meg minket a Teremtő, Fanni 14, Dorka 12 éves. Munkámat tekintve szakmai felelősségbiztosítást intézek orvosoknak, mellette pedig a mérnöki vénámat a barkácsolásban és a házunk fejlesztésében, csinosításában élem ki. Bár gyermekként Evangélikusnak kereszteltek, az esküvőnk előtti jegyesoktatás óta a Református hit szerint igyekszem élni. 2013 év végén költöztünk Monorra, mivel Berni

itt nőtt fel a telepi részen és itt él a családja is. Azóta járunk ebbe a gyülekezetbe, ahol 6 éve vagyok Presbiter és lelkesen szolgállok a gyülekezeti kórusban is. Isten gyermekeként már többször megtapasztaltam iránymutatását és áldását az életemben. Nagyon jól esett, amikor 6 éve Presbiternek jelölt, majd fogadott ez a gyülekezet. Az elmúlt évek tapasztalatai és az itt végzett különféle szolgálatok megerősítettek abban, hogy ez nem csupán egy jól hangzó „cím”, vagy „tiszttség”, hanem felelősség, elköteleződés is Isten és a gyülekezet felé. Hálával tölt el, hogy ezekre a szolgálatokra fordított időt, erőfeszítéseket Isten kipótolta az életünkben! Ezzel a hittel fogadtam el a Főgondnoki jelölésemet is.

A Presbiterek és ifjak intése

A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbiter társ és Krisztus szenvedéseinek tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek Isten közöttetek levő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen, ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját. Ugyanúgy, ti, ifjabbak, engedelmessédjétek az idősebbeknek, egymás iránt pedig valamennyien legyenetek alázatosak, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

1Péter 5, 1-5

Füle Lajos: Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
Kinek kenyere az Úr igéje,
És kenyérből másnak is szel,
– az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
Kinek van füle a más jajára,
S tennivalóit így méri fel,
– az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
Aki keresztjét nem teszi másra,
S a mások terhét így veszi fel,
– az presbiter.

Ki könyörögni sohase restell,
Ki úgy van ott a gyülekezetben,
Mint aki szolgál, mert van mivel
– az presbiter

Kinek a templom kegyelem háza,
Otthon van benne maga s családja,
Bár mindenütt az Urra figyel
– az presbiter

Aki hitét örömmel megvallja,
Mint presbiter, még ha nem is
rangja,
Mert kedves élet Isten előtt,
Ki megáldja, megszenteli őt.

**Az Úr Isten áldja meg a volt és
leendő presbiterek életét!**

A csend szavai

Kántorunk bemutatkozása

Sanyi a Fejér megyei Sárbogárdon nőtt fel, egy nővére és egy öcsse van. A helyi középiskola elvégzése után a Károli Gáspár Református Egyetem Germanisztika-Néderlandisztika szakán szerzett diplomát, tanulmányai alatt többször töltött hosszabb időt Hollandiában. Az egyetem után nemzetközi cégeknél kamatoztatta nyelvtudását, emellett az informatika irányában képezte tovább magát. Jelenleg az Ericsson Hungary munkatársa, különböző szoftverek biztonsági kérdéseivel foglalkozik.

Eszter a nyírségi Ramocsaházán nőtt fel, két öccsével és két húgával együtt. Középiskolai tanulmányait a nyíregyházi evangélikusoknál végezte, majd a Zeneakadémián szerzett egyházzenes és

ének-zene tanári diplomát, ennek kiegészítésül a következő évben szerez doktori fokozatot. A Zenetudományi Intézet Régizene történeti osztályának segédmunkatársa, itt elsősorban középkori kottás kódexredékkel foglalkozik. A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának tanársegédje, itt a hallgatók zenei nevelésében vesz részt, egyéni és csoportos órákon fejleszti személyreszabottan a hallgatók vokális készségeit. Sanyi és Eszter 2010-ben ismerkedett meg a Dunamelléki Református Egyházkerület Kántorképző Tanfolyamán, ahol Sanyi feleséget, Eszter pedig kántori oklevelet szerzett. 2018. júniusában kötöttek házasságot, közös otthonukat a VI. kerületben, majd 2023. márciusától Monoron rendezték be. Közös szabadidejükben szívesen társasjátékoznak vagy sétálnak a természetben, egyéni kikapcsolódásként Sanyi kedveli a stratégiai játékokat, Eszter pedig gyakran barkácsol vagy süt. Első gyermeküket nagy örömmel várják 2024. márciusára. Nagyon hálásak, hogy nem csak új otthont, hanem jó közösséget is találtak a városban.

Göbölös Sándor és Gaál Eszter

TERVEINK 2024

Január

- 1. Újévi könyörgés
- 7. Beszámoló a 2023. évről
- 14. Presbiteri fogadalomtétel
- 22-28. Egyetemes imahét

Február

- 4. Diakóniai vasárnap
- 6-11. Házasság hete alkalom
- 11. Házassági áldás
- 16-18. Konfirmandus – ifis hétvége Mátraházán
- 20-23 Böjti hitmélyítő hét, presbiteri hét
- 25. Böjti úrvacsorás istentisztelet

Március

- 3. Bibliavasárnap,
- 5-8. presbiteri hét – magunkról magunknak
- Egyházmegyei presbiteri gyülekezeti munkás hétvége Mátraházán
- 24. Virágvasárnap
- 26-29. Nagyhét
- 29. Nagypéntek
- 31-1 Húsvét

Április

- 5-7. Gyülekezeti hétvége Mátraházán
- 20. Női csendesnap

Május

- 5. Anyák napi istentisztelet
- Szeretethíd
- 9. Áldozócsüdtörtők
- Szabadtéri istentisztelet a Strázsa hegyen
- 14-17. Pünkösdi Hitmélyítő istentiszteletek
- 18. Konfirmandusok szóbeli vizsgája
- 19-20. Pünkösdi, konfirmáció
- 20. Gyülekezeti családinap
- 25. Magyar Református Egység napja Debrecen

Június

- 16. Hittanévzáró
- 24-28. Napközis gyermektábor

Július

- 8-13. IFI tábor
- 23-31. Cserkész tábor
- Gyülekezeti kirándulás

Augusztus

- Országos REFISZ konferencia
- 21-23. Hitmélyítő hét

Szeptember

- 1. Hittanévnyitó
- 7. Vendégváró nyílt nap a gyülekezetben a Kálvin téren
- Evangelizáció
- Jubileumi konfirmáltak találkozója
- 26-28 Ráday Napok Budapest

Október

- Cserkész hétvége
- Gyülekezetlátogatás Göncruszkán
- 28-31. Reformáció heti istentiszteletek
- 31. Reformáció ünnepe

November

- 1. Temetői istentisztelet
- Ifitalálkozó

December.

- 9. Munkatársi karácsony
- 10-13. Adventi esték
- 22. Jótékonyági Karácsonyi koncert
- 20. Kántálás
- 24. Gyermek karácsonyi szolgálata
- 25-26 Karácsony
- 31. Óévi hálaadás - Gyülekezeti szilveszter

A csend szavai

A keresztelő alkalmával az élet egyik legfontosabb döntését hozzák meg a családok Elfogadva Isten feléjük kinyújtott szövetségét. 2023-ban 45, 21 fiút és 24 lányt kereszthelhetünk meg. A keresztelő a gyülekezetünk ünnepe is, a közösség is fogadal-

mat tesz a keresztelő alkalmával. A keresztelő után támogatni, segíteni szeretnénk a családokat, ahogyan arra fogadalmat tesszünk. Szeretnénk, ha a családok nem maradnának egyedül a hitben nevelés, gyermeknevelés útján, hanem segítséget kapnának ahhoz, hogy szilárd értékrendű, erős identitású gyermekeket neveljenek. Ehhez közösségre van szükség, ahol a kisgyermek megerősödik, és családja támogatást, befogadást élhet meg.

Szeretettel várjuk az édesanyákat a baba-mama körüli alkalmainkra minden páros héten csütörtökön délelőttként 11 órakor, ahol hitbeli, lelki, nevelési kérdésekről beszélgetünk, erősítjük, segítjük egymást. Várjuk és hívjuk a családokat gyermekeikkel együtt családi csoportjainkba. Istentiszteleteinken, családi alkalmainkon, kisközösségeinkben megtapasztalhatjuk, hogy nem vagyunk egyedül, összetartozunk, egy nép tagjai vagyunk. A vasárnap 10 órás istentiszteleteken várjuk a

családokat, ahol a felnőtt istentisztelettel egy időben tartunk minden vasárnap délelőtt 10 órakor gyermek alkalmakat. Amikor a gyermekek elérik a 12 éves életkort, konfirmációs csoportba várjuk őket, ahol kortárs csoportokban, baráti körökben foglalkozunk hitbeli és életkérdésekkel, a Biblia alapvető tanításaival. A konfirmációval a gyermekek a keresztség után a második szentségben is részesülnek: úrvacsorát vehetnek, a gyülekezet felnőtt tagjaivá válnak.

Lehetőség van a Gyülekezetben felnőttként konfirmálni és megkeresztelkedni. A februárban induló keresztkérdések sorozat végén érkezhetünk el a személyes elköteleződésig. Szeretettel várjuk erre az alkalomra azokat is, akik szeretnék újra gondolni hitünk alapjait!

Gyülekezetünk egy nyitott, gyermekbarát, befogadó közösség, sok kisgyermekes családdal. Szeretettel várunk minden családot, aki szeretne közösségünkhöz kapcsolódni!

Az elmúlás, szeretteink elvesztése Isten vigasztalása nélkül, a magányosság és a tehetetlenség mélységét erősíti meg bennünk. Jézus Krisztus halálával és feltámadásával, a bűneink miatt elvesztett reménytelen emberi életünkbe megváltást és örök reményt hozott.

Van vigasztalásunk, mert van Vigasztaló! Ennek a bizonyosságában állhattunk meg az Úr Jézus vigasztalását hirdelve 49 alkalommal 28 nő és 21 férfi testvé-

A csend szavai

rünk ravatala mellett. Az élő Úr adjon Tőle jövő örök reménységet, Benne való megvigasztalt új életet gyászoló testvéreinknek!
„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban.” (2Korinthus 1,3–4)
A házasságot Isten adta az embernek, még a

A házasságkötést A házasságot Isten adta az embernek, még a teremtés hajnalán. „Azután ezt mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni...” (1Mózes 2,18) Ezért teremtette az embert férfivá és nővé, mert ketten képesek csak az Isten képmását kiábrázolni. Ott jelenik meg az Isten képmása, létezésének lényege, ahol egy férfi és egy nő az Isten által elképzelt és nekünk ajándékozott önzetlen, önfeláldozó, önatadó, nyitott, őszinte, öröm- és bizalomteljes szeretetkapcsolatban tud együtt élni. A mögöttünk levő esztendőben 18 pár kérte áldását induló közös életükre. Legyenek egymásnak Istentől kapott ajándékai! Eljék meg a házastársi közösségüket ketten hármásban, Jézussal együtt! „A hármas kötél nem hamar szakad el.” Prédikátor 4,13.

A házasságkötést egyházközösségünkben felkészítés, úgynevezett jegyesoktatás előzi meg, ahol az Istentől kapott fenti értékekről hallhatnak és beszélgethetnek a jegyespárok.

Keresztyén közösségként éljük meg az Ige figyelmeztetését: „Örüljete az örülőkkel, sírjatok a sírókkal!”
Imádkozzunk a megterhelt életű emberek szabadulásáért és vigasztalásáért. Osztozzunk egymás örömeiben, így is megélve, a Gyülekezet családjának közösségét!

Schaller Tamás

A csend szavai

2023.
december 17.
VASÁRNAP ESTE 5 ÓRA

Jótékonyági Karácsonyi koncert

Monori Református Nagytemplomban

**SZERETETTEL VÁRUNK
MINDENKIT!**

A koncerten fellépnek
Mocsári Károly és zenészbarátai

**A KONCERT BEVÉTELÉVEL A CEGLÉDI
REFORMÁTUS SZERETETOTTHONT
TÁMOGATJUK**

**ÁLDOTT ÜNNEPEKET
KÍVÁNUNK!**

**SZÜLETETT NÉKTEK MEGTARTÓ, KI AZ
ÚR KRISZTUS A DÁVID VÁROSÁBAN!**

Ünnepi alkalmaink 2023-ban a Monor-Nagytemplomi Református Gyülekezetben

Munkatársi karácsony

december 11-én, hétfőn este 6 órakor a gyülekezeti teremben.

Adventi esti istentiszteletek

december 12-15 között keddtől péntekig minden este 6 órakor a gyülekezeti teremben.

Jótekonysági karácsonyi koncert

december 17-én, vasárnap délután 5 órakor a templomban.

Ifikarácsony

december 22-én, pénteken délután 4 órakor

Kántálás

december 22-én pénteken este 6 órától

Karácsony esti istentisztelet

a gyermekek szolgálatával december 24-én, vasárnap délután 4 órakor

**Karácsony első és másodnapján délelőtt
10 órakor ünnepi, úrvacsorás
istentisztelet.**

Óévi hálaadó istentisztelet

december 31-én, este 6 órakor.

Újévi könyörgés

január 1-jén, délelőtt 10 órakor.

Áldott Ünnepet Kívánunk!

A csend szavai

Karácsonyi szeretethimnusz

Ha a házat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangcskákkal díszítem fel,
de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök,
és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő,

de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhában segídek, az öregek otthonában karácsonyi énekeket zengek,
és minden vagyonomat segélyként elajándékozom,

de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalokkal és horgolt hópelyhekkel díszítem fel,
ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek,

de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütet, hogy a gyermekét megcselelje.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amelyben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és
csaillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte,
hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit,
hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják visszenni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videójátékok tönkremennek, a gyöngycsokrok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

De a szeretet ajándéka megmarad.